

UCHWAŁA NR XLVIII.267.2023
RADY GMINY GÓRZYCA

z dnia 27 kwietnia 2023 r.

**w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Gorzowie Wielkopolskim skargi Wojewody Lubuskiego z dnia
07 kwietnia 2023 roku, w sprawie: IB-I.0552.4.2023.PZło na Uchwałę
nr XXXVIII.206.2022 Rady Gminy Górzycy z dnia 28 kwietnia 2022 roku
w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania
przestrzennego gminy Górzycy w rejonie miejscowości Żabice, Czarnów,
Stańsk i Spudłów**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz.40 ze zm.) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2023r. poz. 259), Rada Gminy Górzycy, uchwala co następuje:

§ 1. Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim skargę Wojewody Lubuskiego z dnia 07 kwietnia 2023 roku, w sprawie: IB-I.0552.4.2023.PZło na Uchwałę nr XXXVIII.206.2022 Rady Gminy Górzycy z dnia 28 kwietnia 2022 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Górzycy w rejonie miejscowości Żabice, Czarnów, Stańsk, Spudłów wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy i odpowiedzią na skargę.

§ 2. Odpowiedź na skargę, o której mowa w § 1, stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Upoważnia się Wójta Gminy Górzycy do ustanowienia pełnomocnika procesowego, który będzie reprezentował Radę Gminy Górzycy przed właściwym Sądem Administracyjnym w sprawie skargi wskazanej w § 1 uchwały.

§ 4. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Górzycy.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady

Krzysztof Bańka

Załącznik do uchwały Nr XLVIII.267.2023
Rady Gminy Górzycy
z dnia 27 kwietnia 2023 r.

Wojewódzki
Sąd Administracyjny
w Gorzowie Wielkopolskim
ul. Dąbrowskiego 13
66 – 400 Gorzów Wielkopolski

Skarżący:

Wojewoda Lubuski w Gorzowie Wielkopolskim
ul. Jagiellończyka 8
66-400 Gorzów Wlkp.

Organ administracji:

Rada Gminy Górzycy
ul. 1 Maja 1
69-113 Górzycy

ODPOWIEDŹ ORGANU ADMINISTRACJI
na skargę Wojewody Lubuskiego z dnia 07 kwietnia 2023 roku, w sprawie:
IB-I.0552.4.2023.PZło na Uchwałę nr XXXVIII.206.2022 Rady Gminy Górzycy z dnia
28 kwietnia 2022 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania
przestrzennego gminy Górzycy w rejonie miejscowości Żabice, Czarnów, Stańsk, Spudłów

Rada Gminy Górzycy działając na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. z 2023 r., poz. 259), przesyła w załączeniu skargę Wojewody Lubuskiego z dnia 07 kwietnia 2023 roku, w sprawie: IB-I.0552.4.2023.PZło na Uchwałę nr XXXVIII.206.2022 Rady Gminy Górzycy z dnia 28 kwietnia 2022 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Górzycy w rejonie miejscowości Żabice, Czarnów, Stańsk, Spudłów wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy.

Rada Gminy Górzycy - po zapoznaniu się z treścią skargi - wnosi o:

oddalenie skargi w całości.

Uzasadnienie

W dniu 13 kwietnia 2023r. do Urzędu Gminy Górzycy wpłynęła skarga Wojewody Lubuskiego z dnia 07 kwietnia 2023r. w sprawie IB-I.0552.4.2023.PZło na Uchwałę nr XXXVIII.206.2022 Rady Gminy Górzycy z dnia 28 kwietnia 2022 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Górzycy w rejonie miejscowości Żabice, Czarnów, Stańsk, Spudłów.

Skarżący zarzucił:

1. Niezgodność MPZP ze Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Górzycy

W skardze z dnia 7 kwietnia 2023 r. (dalej: „Skarga”) na uchwałę Rady Gminy Górzycy nr XXXVIII.206.2022 z dnia 28.04.2022 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Górzycy w rejonie miejscowości Żabice, Czarnów, Stańsk i Spudłów (dalej: „MPZP”) Wojewoda Lubuski (dalej: „Skarżący”) podniósł niezgodność MPZP z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Górzycy, w brzmieniu ustalonym uchwałą Rady Gminy Górzycy nr XIV.74.2019 z dnia 30 grudnia 2019 r. (dalej: „Studium 2019”).

Na wstępie należy zaznaczyć, że istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego (co stanowi podstawę stwierdzenia nieważności stosownej uchwały w świetle art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Dz. U. z 2023 r., poz. 503 z późn. zm.– dalej: „UPZP”) oznacza naruszenie podstawowych wartości, które wiążą przy jego sporządzeniu (tak np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 listopada 2020 r., II OSK 3593/18). Innymi słowy, chodzi o to, aby władztwo planistyczne gminy nie polegało na dowolności i arbitralności kształtowania przestrzeni publicznej (M. J. Nowak, Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz do ustawy i przepisów powiązanych, Warszawa 2020, System Informacji Prawnej Legalis, Art. 28). Sama instytucja nieważności, ze względu na to, że wywiera skutek prawny od chwili podjęcia uchwały (ex tunc) (tak np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 grudnia 2017 r., II OSK 729/17), powinna być stosowana z odpowiednim poszanowaniem interesu publicznego oraz pewności obrotu prawnego. W tym zakresie należy przypomnieć, że pewność prawa jest uznawana za istotną wartość konstytucyjną, która w sposób bezpośredni wpływa na zakres i treść innych zasad konstytucyjnych (tak np. M. Kamiński, Konstytucyjne podstawy domniemania ważności decyzji administracyjnej, Państwo i Prawo 2007, nr 9, s. 62-63).

W kontekście zgodności miejscowego planu z postanowieniami studium należy także dodać, że „O istotnym naruszeniu art. 9 ust. 4 oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, warunkującym uwzględnienie skargi (art. 28 ust. 1 wskazanej ustawy w zw. z art. 91 ust. 1 i 4 ustawy o samorządzie gminnym) można mówić wówczas, gdy w planie miejscowym przyjęto przeznaczenie terenu całkowicie odmienne od wskazanego w studium. Organ stanowiący gminy, jako twórca polityki przestrzennej gminy, dokonuje jednak autointerpretacji uchwalonego przez siebie studium w zakresie oceny zgodności z nim projektu planu miejscowego. Ponadto, stopień związania planów ustaleniami studium zależy w dużej mierze od brzmienia ustaleń studium i może być, w zależności od szczegółowości ustaleń, silniejszy lub słabszy. Ustalenia studium nie muszą być przeniesione wprost do postanowień miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ale nie mogą również być ze sobą sprzeczne.” (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 marca 2023 r., II OSK 2728/21). Innymi słowy – gmina (w ramach swojego władztwa planistycznego) zachowuje określoną swobodę interpretacji postanowień studium, a nie może jedynie powodować sprzeczności postanowień planu miejscowego z zapisami studium.

2. Niezgodność przeznaczenia terenu o funkcji FV (w MPZP) z terenem o funkcji „Rew” (w Studium 2019)

W skardze Wojewody stwierdzono, że przeznaczenie ustalone dla terenu FV (zgodnie z § 17 MPZP) jest niezgodne z ustaleniami Studium 2019 dla terenu „Rew”, w związku z tym, że dla terenu „Rew” (w ramach którego mieści się teren „FV”) została wyznaczona funkcja „obszar rolniczej przestrzeni produkcyjnej z dopuszczeniem lokalizacji elektrowni wiatrowej”. Należy jednak zauważyć, że w Studium 2019 (w pkt 3 Ogólnych zasad dotyczących „Kierunków zmian w strukturze przestrzennej gminy oraz w przeznaczeniu terenów”) dopuszcza się uzupełnianie funkcji wiodącej o innej funkcje, które nie są względem niej kolidujące.

Przy obecnym stanie rozwoju techniki nie można arbitralnie uznać, że budowa elektrowni fotowoltaicznych stoi w kolizji z produkcją rolną. Możliwe jest bowiem lokalizowanie elektrowni fotowoltaicznych w formule tzw. „agri-PV” (agrofotowoltaika), gdzie jednocześnie grunty wykorzystywane są do produkcji rolniczej, jak i do produkcji energii z wykorzystaniem paneli słonecznych – według danych z sierpnia 2022 r., na świecie zainstalowanych jest 14 GW mocy w formule Agri-PV[1]. Rozwój fotowoltaiki nie stoi więc w sprzeczności z produkcją rolniczą na danym terenie, a tym samym przeznaczenie terenu FV pod MPZP nie stoi w sprzeczności z postanowieniami Studium 2019.

3. Brak minimalnej odległości elektrowni wiatrowych od alei drzew

Skarżący podnosi naruszenie zasad określonych w Studium 2019 poprzez brak zapewnienia odległości 200 metrów pomiędzy terenem planowanej

lokalizacji elektrowni wiatrowych a zadrzewieniami śródpolnymi, alejami drzew, pasami zieleni drzewiastej i krzewiastej oraz większymi ciekami wodnymi. Zarzut jest niezasadny, jako że Studium 2019 nie wymaga zachowania ww. minimalnej odległości. W Studium 2019 (w zasadach dot. zagospodarowania terenu i kształtowania zabudowy dla terenu „Rew”) wskazano bowiem wyraźnie, że jest to jedynie zalecenie. Słowo „zalecić” oznacza w języku polskim „doradzić wykonanie czegoś” (względnie – wskazać na zalety kogoś lub czegoś)[2]. Zalecenie nie ma więc charakteru wiążącego. Przy czym, jest to świadoma decyzja Gminy, jako że w innych przypadkach zostały użyte zwroty, które nie pozostawiają wątpliwości, co do wiążącego charakteru danego postanowienia („należy”, „musi”, użycie czasowników w czasie przyszłym, etc.)

4. Brak dostępu do drogi publicznej dla terenu FV

Skarżący podnosi, że dla terenu „FV” (pod MPZP) nie został zapewniony dostęp do drogi publicznej. Zarzut jest niezasadny, ponieważ w MPZP (§ 11 ust. 1) wskazano, że obsługa komunikacyjna obszaru objętego planem zapewniona jest przez gminne drogi publiczne (drogi dojazdowe – KDD) oraz drogi wewnętrzne (KDW), które są oznaczone na rysunku planu. W przypadku terenu „FV” komunikacja z układem zewnętrznym została zapewniona poprzez drogą wewnętrzną 5KDW, która łączy się z drogą dojazdową 4KDD. Nie można więc zarzucać naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 10 UPZP z tego powodu, że dostęp do danego terenu jest zapewniony w sposób inny niż przez drogą publiczną. Gdyby ustawodawca miał zamiar zastrzec taki wymóg, to w § 4 pkt 11 lit. a) rozporządzenia z dnia 17 grudnia 2021 r. ministra rozwoju i technologii w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – Dz. U. z 2021 r., poz. 2404, (dalej: „Rozporządzenie”) winien wprost to wskazać – przy czym, użyte tamże sformułowanie „klasyfikacja dróg” wskazuje na to, że układ komunikacyjny nie musi się składać wyłącznie z dróg publicznych. W tym kontekście powołanie się na art. 7 ust. 1 pkt 2) ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym – Dz. U. z 2023 r., poz. 40 z późn. zm., (dalej: „USG”) jest niezrozumiałe, jako że z przepisu tego wynika obowiązek gminy budowy dróg gminnych (tj. określonych dróg publicznych), co oznacza, że odpowiedzialność za budowę tego rodzaju dróg nie może być przenoszona przez gminę na inne podmioty lub inne jednostki samorządu terytorialnego. Nie można z tego natomiast wniesć zakazu budowy dróg wewnętrznych lub innych ciągów komunikacyjnych, co zdaje się sugerować Skarżący.

5. Dopuszczenie wykroczenia skrzydeł turbin wiatrowych poza teren przeznaczony pod lokalizację elektrowni wiatrowych

Zgodnie z tym, co wskazano w Skardze, MPZP dopuszcza wykraczanie skrzydeł elektrowni wiatrowych do 85m od granic terenu funkcjonalnego „EW” (§ 18 ust. 2 pkt 14 MPZP). Brak jest jednak możliwości, aby – tak jak sugeruje

Skarżący – skrzydła elektrowni wiatrowych nachodziły na przestrzeń powietrzną nad drogami klasy dojazdowej – KDD. Z § 11 ust. 3 MPZP wynika bowiem, że zakazane jest lokalizowanie jakichkolwiek budynków lub budowli (to jest także elektrowni wiatrowych), z wyjątkiem obiektów infrastruktury technicznej, w obszarze linii rozgraniczających dróg. Przy czym, w odniesieniu do obiektów infrastruktury technicznej zostało wprost stwierdzone w MPZP, że przy wszelkich pracach związanych z „remontem, przebudową lub budową nowych elementów infrastruktury technicznej należy zachować strefy ochronne od innych elementów budynków, budowli, uzbrojenia technicznego itd. zgodnie z warunkami określonymi w przepisach odrębnych” (§ 11 ust. 6 pkt 6 MPZP), a „wszystkie obiekty przewidziane do budowy, przebudowy lub remontu w zbliżeniu lub na skrzyżowaniu z infrastrukturą techniczną podlegają przepisom odrębnym” (§ 11 ust. 6 pkt 7 MPZP). Dodatkowo, przy północnej granicy terenu 2EW przebiega linia energetyczna, która jest objęta ochroną w ramach pasa technologicznego, o którym mowa w § 10 ust. 1 MPZP, co uniemożliwia lokalizację elektrowni w punkcie styku z terenem drogi dojazdowej klasy 4KDD.

Trudno też przyjąć, że gmina ma obowiązek kopiować w ramach miejscowego planu treść wszystkich powszechnie obowiązujących przepisów prawa – przywołany przez Skarżącego przepis art. 5 ust. 1 pkt 9) ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2023 r., poz. 682) powinien być uwzględniony przez właściwy organ przy wydawaniu pozwolenia na budowę dla danej inwestycji, w kontekście szczegółowego określenia zamierzenia budowlanego w ramach projektu budowlanego. MPZP ma stwarzać ramy planistyczne dla planowanych w danej gminie inwestycji, które powinny być później uwzględnione przy wydawaniu rozstrzygnięć w indywidualnych sprawach (tj. przy wydawaniu decyzji administracyjnych), a nie stanowić substytut wszystkich decyzji administracyjnych wydawanych w ramach procesu inwestycyjno-budowlanego. W innym przypadku rola organu przy wydawaniu decyzji byłaby ograniczona do weryfikacji zgodności wniosku inwestora z planem miejscowym (a znaczna część przepisów w ustawach z zakresu regulacji środowiskowo-prawnej, wodno-prawnej czy prawno-budowlanej utraciłaby znaczenie normatywne).

Jeszcze mniej zrozumiały jest zarzut dotyczący naruszenia art. 143 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny – Dz. U. z 2022 r., poz. 1360 z późn. zm. (dalej: „KC”). Przedmiotowy przepis doprecyzowuje granice prawa własności w odniesieniu do nieruchomości gruntowych (określone w art. 140 KC). Przepisy te dotyczą sfery prawa prywatnego, a nie sfery prawa publicznego (w ramach której realizowane jest władztwo planistyczne gminy). W każdym przypadku plan miejscowy określa zasady lokalizowania inwestycji na nieruchomościach gruntowych, które stanowią czyjaś własność – wyłączenie takiej możliwości oznaczałoby całkowite pozbawienie gminy władztwa planistycznego (która mogłaby określać zasady zagospodarowania terenu jedynie w odniesieniu do

nieruchomości stanowiących przedmiot jej własności). Przy czym, właściciel może wnieść skargę na plan miejscowy na podstawie art. 101 ust. 1 USG, o ile zostanie wykazany w danym przypadku jego interes prawny. Jakkolwiek zdaje się to oczywiste, to warto podkreślić, że także w orzecznictwie sądów administracyjnych wyklucza się możliwość wywodzenia ww. interesu prawnego z przepisów regulujących granice prawa własności – „Wbrew zarzutom skargi nie można przyjąć, że w konkretnym przypadku naruszony został prawnie chroniony interes prawny skarżącej, o jakim stanowi przepis art. 101 ust. 1 SamGminU. W skardze kasacyjnej lakonicznie wskazano na naruszenie art. 140 i 144 KC. Przepisy te po pierwsze, nie miały zastosowania w sprawie objętej zaskarżoną uchwałą, po drugie zaś ich funkcja nie obejmuje spraw z zakresu administracji publicznej. Ochrony prawnej w przypadku naruszenia tych przepisów należy upatrywać w regulacjach prawa cywilnego (dokładniej prawa rzeczowego) nie zaś w obszarze regulacji publicznoprawnej, jaką gwarantuje art. 101 ust. 1 SamGminU. W tym stanie rzeczy należy zgodzić się z konkluzją sądu pierwszej instancji, iż w sprawie objętej skargą kasacyjną skarżąca nie wykazała skutecznie naruszenia zaskarżoną uchwałą jej interesu prawnego co dawało podstawy do oddalenia skargi (tak np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 listopada 2005 r., I OSK 715/05).

6. Naruszenie przepisów ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (dalej: „Ustawa Odległościowa”)

Skarżący podnosi także zarzut niezgodności MPZP z art. 4 ust. 1 oraz 5 ust. 1 pkt 3) i 5) Ustawy Odległościowej, powołując się na brak zachowania minimalnej odległości pomiędzy terenem przeznaczonym w MPZP pod elektrownie wiatrowe oraz teren przeznaczonym pod zabudowę mieszkaniową i usługową (MNU). Odległość ta wynosi bowiem 1450 m, podczas gdy maksymalna wysokość elektrowni wiatrowej wynosi 200 m.

Zarzut byłby zasadny w przypadku, gdyby w MPZP określono wprost pewną wysokość elektrowni wiatrowej (bez możliwości odstępstw) lub określono wysokość minimalną i odległość liczona na podstawie takiej wysokości byłaby mniejsza niż jej dziesięciokrotność. W MPZP wskazano jednak wysokość maksymalną, co oznacza, że nie można stwierdzić sprzeczności stosownych postanowień MPZP z przepisami Ustawy Odległościowej (nawet w brzmieniu obowiązującym przed 23.04.2023 r.). Dopiero bowiem na etapie rozstrzygnięć indywidualnych (w formie decyzji administracyjnej) możliwe jest precyzyjne określenie wymaganej minimalnej odległości w oparciu o konkretną wysokość elektrowni wiatrowej.

Co więcej, na mocy ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych oraz niektórych innych ustaw, dokonano zmiany w zakresie minimalnej odległości elektrowni wiatrowej od budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej, wprowadzając

możliwość lokalizacji elektrowni wiatrowej w mniejszej odległości od zabudowy mieszkaniowej niż dziesięciokrotność wysokości elektrowni wiatrowej, o ile zachowana jest minimalna odległość 700 m.

Przedmiotowa zmiana Ustawy Odległościowej weszła w życie 23.04.2023 r. Nawet jeżeli więc istniałyby wątpliwości, co do zgodności MPZP (w tym zakresie) z przepisami Ustawy Odległościowej, to stwierdzenie nieważności MPZP na tej podstawie stanowiłoby bowiem rażące pogwałcenie zasady pewności prawa i naruszałoby zasadę ochrony interesu publicznego.

7. Brak określenia szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości

Skarżący zarzuca także naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 8 UPZP poprzez brak uwzględnienia w MPZP szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości. Jednocześnie sam Skarżący, powołując się na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego (NSA) z dnia 24 stycznia 2013 r. (II OSK 2444/12), stwierdza, że można odstąpić od uregulowania w planie danego elementu (wskazanego w UPZP jako obligatoryjny element planu), jeżeli przemawiają za tym okoliczności faktyczne na danym terenie. Należy zwrócić uwagę, że po pierwsze odwołanie do ww. wyroku NSA jest błędne, jako że pogląd został wyrażony w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (WSA) w Gdańsku z dnia 30 maja 2012 r., II SA/Gd 31/12 (do którego jedynie odwołuje się NSA), a po drugie – istotą poglądu wyrażonego przez WSA jest to, że uwzględnienie danego elementu jest obligatoryjne, jeżeli przemawiają za tym określone okoliczności faktyczne. Brak jest zaś konieczności szczegółowego uzasadniania w MPZP przyczyn odstąpienia od uwzględnienia danego elementu (jako że jest to akt normatywny – kształtujący prawo, a nie tłumaczący sposób jego kształtowania) – ważne, aby rzeczywiście nie było zasadne uwzględnienie danego elementu w planie miejscowym w kontekście sytuacji faktycznej na danym terenie.

Dlatego w MPZP ograniczono się do stwierdzenia z § 6 ust. 2 pkt 4: „nie wskazuje się szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości o których mowa w przepisach odrębnych z uwagi na brak takiej konieczności”.

Ponadto uzasadnienie faktyczne jest natomiast następujące:

1) odstąpienie od ustalenia szczegółowych zasad i warunków scalania wynikało z faktu, iż po analizie struktury użytków rolnych zlokalizowanych w granicach obszaru opracowania MPZP stwierdzono, że przeważająco stanowią one działki rolne o areale znacznej wielkości, a także - do Urzędu Gminy Górzycy nie wpłynęły w ramach procedury planistycznej wnioski właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości o przeprowadzenie procedury scalania gruntów w obrębie terenu objętego MPZP. Należy przy tym podkreślić, iż w momencie zaistnienia potrzeby dokonania scalań gruntów zastosowane postanowienie MPZP

umożliwi organom gminnym przeprowadzenie takiego postępowania, na warunkach określonych w projekcie scalania;

2) w przypadku odstąpienia od ustalenia szczegółowych zasad i warunków podziału nieruchomości należy zwrócić uwagę na słowo "szczegółowy", które zgodnie z definicją zawartą w Słowniku Języka Polskiego PWN oznacza: "dokładny, zawierający wiele szczegółów"[3]. W postanowieniach Rozdziału 3 MPZP w odniesieniu do poszczególnych terenów funkcjonalnych (MNU, US, 4ZL, R, FV, EW) zawarto ustalenia dot. m.in. minimalnej powierzchni nowo powstałej działki budowlanej po podziale geodezyjnym oraz maksymalnej szerokości elewacji frontowej (US, 4ZL). Jednakże w toku prac planistycznych nie zaistniała potrzeba formułowania innych bardziej szczególnych zasad podział (dot. np.: kąta położenia granic nowo wydzielanych działek w stosunku do osi bezpośrednio przyległych dróg, itp.). Należy przy tym podkreślić, iż w momencie zaistnienia konieczności dokonania podziału danych nieruchomości, projekt podziału zawierać będzie wszystkie wymagane prawem parametry.

8. Regulacje MPZP oparte o akty prawne wyższego rzędu

Skarżący zarzuca naruszenie szeregu przepisów polegającego, w zależności od przypadku, na odwołaniu się do przepisów odrębnych (tak w zakresie pasa ochrony funkcyjnej dla istniejących i projektowanych sieci infrastruktury technicznej - § 10 ust. 1 MPZP) lub modyfikacji przepisów wyższego rzędu (tak w zakresie zakazu lokalizacji budynków w granicach stref kontrolowanych sieci gazowych - §10 ust. 2 MPZP, oraz obowiązku wyposażenia nieruchomości w pojemniki na odpady - §11 ust. 10 pkt 3 MPZP).

W tym kontekście po pierwsze należy wskazać na niespójność argumentacji Skarżącego, który z jednej strony wskazuje na zakaz regulowania w MPZP tego, co zostało już ustalone w aktach prawnych wyższego rzędu, a z drugiej na obowiązek uwzględniania w MPZP takich regulacji (tam gdzie MPZP odwołuje się do przepisów odrębnych). Jasnym jest, że szczegółowe kwestie techniczne regulowane są w przepisach odrębnych, a odwołanie do takich przepisów zapewnia odpowiednią elastyczność MPZP – tak żeby określone postanowienia MPZP nie utraciły zgodności z przepisami wyższego rzędu (w przypadku gdy dojdzie do ich zmiany).

Tak samo nie jest dyskusyjne, że postanowienia MPZP są podporządkowane aktom prawnym wyższego rzędu – tak więc nie można uznać, że zakaz lokalizacji budynków w ramach stref kontrolowanych sieci gazowych (przewidziany w MPZP) oznacza przyzwolenie na lokalizację innych obiektów budowlanych w ramach tych stref (gdzie zresztą w §10 ust. 2 MPZP wprost zastrzeżono, że kwestie dotyczące sieci gazowych są poddane regulacjom odrębnym), a nakaz stosowania pojemników na odpady ogranicza prawa właścicieli nieruchomości wynikające z przepisów ustawowych.

9. Brak oznaczenia gruntów rolnych przeznaczonych na cele nierolnicze

W odniesieniu do zarzutu nieokreślenia gruntów rolnych przeznaczonych na cele nierolnicze w myśl §55 MPZP. Jako że w MPZP nie występuje §55, to zakładamy, że prawdopodobnie Skarżącemu chodziło o §21 MPZP o treści: „Przeznacza się na cele nierolnicze grunty rolne zgodnie z rysunkiem planu”.

Grunty rolne, o których mowa w § 21 MPZP to tereny oznaczone na rysunku symbolem „US” (tereny sportu i rekreacji), „MNU” (tereny zabudowy jednorodzinnej), „EW” (tereny lokalizacji elektrowni wiatrowych) oraz „FV” (tereny infrastruktury technicznej związanej z lokalizacją zespołu paneli fotowoltaicznych).

Obszary te zostały precyzyjnie wyznaczone i są definiowane poprzez dane przestrzenne włączone do MPZP na podstawie §2 ust. 4 MPZP. Fragment rysunku, który określa przedmiotowe obszary stanowi Załącznik nr 1 do odpowiedzi na Skargę.

W związku z powyższym stwierdza się, iż niezasadny jest wniosek Skarżącego o stwierdzenie nieważności MPZP w całości. Takie stwierdzenie zgodnie poparte jest wykładnią zawartą w stanowisku Naczelnego Sądu Administracyjnego, który nakazuje zachowywać powściągliwość przy stwierdzaniu nieważności miejscowych planów (stanowisko zostało wyrażone w kontekście rozstrzygnięć nadzorczych wojewody, ale należy je stosować odpowiednio do skarg mających na celu stwierdzenie nieważności miejscowych planów): „Trafnie sąd wojewódzki wyeksponował nakaz prowadzenia takiej oceny w aspekcie konstytucyjnej zasady sądowej ochrony samodzielności jednostki samorządu terytorialnego.

Mając na uwadze powyższe, Rada wnosi o oddalenie skargi.

Załącznik nr 1 do odpowiedzi na skargę Wojewody

